

Güneşle Yarışta

– maviikler · 27 Mayıs 2013

O kocaman adam nasıl sığmış o kutuya? Daha da ilginç gövdesinden de büyük gülümsemesi... O, sahibi gibi sığamıyor o daracık, nefessiz yere. Taşıp duruyor seller halinde. Kaldırımlara, yollara, insanlara çarpıyor; tüm darlıkları sınırlarından kurtaran bir köprü olmaya niyetlenmiş... Daha geniş yerlere, geniş nefeslere, çimenlerin, denizlerin kokusuna götürerek...

O büfeyi işletmeye başlayalı en az yirmi yıl oldu. Hiç mi değişmez o çelişki görüntüsü?! O yerin en güneşli günde bile karanlıkta kalan yalnızlığında o dev adam hep aynı inatla uzatıyordu ellerini aydınlıklara hiç yılmadan. Hele biri büfeden bir şey almaya görsün, daha da uzaklara kaçıyordu hapsoldüğü o yerden. Karşıdan bakan biri müşterisiyle konuşan bir adamdan çok, türkü söyleyen birini görürdü o anlarda sanki. Sazını eline almış, bağrını ortaya dökmüş, toprak kokan bir adam...

Merhabalaşım alacaklarımı söylerken her seferinde olduğu gibi içerilere kaydı gözlerim yine. O umursamıyordu belki ama bana büyük haksızlık gibi geliyordu bu kadar büyük bir yüreğin böylesi bir havasızlığa mahkum edilmesi.

Alacaklarımı aldım, hoşçakal diyip onun yakınlarından geçen herkesin duyduğu o yayla esintisini doldurarak içime, iki adımlık harekete bile olanak vermeyen o yerde olmadığımı yüzlerce kez şükrederek önümde nehir misali boylu boyunca uzanan yollara baktım, içimde de öylesi bir sınırsızlığı uyandırabilirim bir parça belki diye...

Ama o adamın yüzündeki kocaman gülümsemeyi birtürlü açtıramadım orada. Tek ben değildim, yollarda gönlünce gezerken bile kendini içindeki küçücük bir aralığa hapsedip karanlıklarda bırakan... Arkamı dönüp gerisin geri o aydınlık yere koşmak geldi içimden. Görünürdeki o loşluğuyla bu güneşli yerden çok daha fazla ışığa boğuyordu insanı... O adam aracılığıyla geniş tebessümler saçıyordu çevresine, güneşle kafa kafaya bir yarışta...

“Küçük bir kız olsaydım keşke.” diye geçirdim içimden. O zaman bir bahane bulur koşardım hemen o karanlık ama bir o kadar da aydınlık yere. Oradaki güzel gülüşlü adam şaşkın şaşkın bakmazdı bana, niyetimi sorgularcasına... Gülüşüne mahçubiyet karışmaz, aydınlık toza dumana boğulmazdı.